Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

8 päivänä toukokuuta 2012 *

Polkumyynti — Yhdysvalloista peräisin olevan etanoliamiinin tuonti — Lopullinen polkumyyntitulli — Polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden voimassaolon päättyminen — Uudelleentarkastelu — Polkumyynnin jatkumisen tai toistumisen todennäköisyys — Asetuksen (EY) N:o 1225/2009 11 artiklan 2 kohta

Asiassa T-158/10,

The Dow Chemical Company, kotipaikka Midland, Michigan (Yhdysvallat), edustajanaan aluksi asianajajat J.-F. Bellis, R. Luff ja V. Hahn, sittemmin asianajajat Bellis ja Luff,

kantajana,

vastaan

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään J.-P. Hix, R. Szostak ja B. Driessen, avustajinaan asianajaja G. Berrisch ja barrister N. Chesaites,

vastaajana,

jota tukee

Euroopan komissio, asiamiehinään aluksi H. van Vliet ja M. França, sittemmin M. França ja A. Stobiecka-Kuik,

väliintulijana,

jossa on kyse lopullisen polkumyyntitullin käyttöönotosta Amerikan yhdysvalloista peräisin olevan etanoliamiinin tuonnissa 19.1.2010 annetun neuvoston täytäntöönpanoasetuksen (EU) N:o 54/2010 (EUVL L 17, s. 1) osittaista kumoamista koskevasta vaatimuksesta,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja N. J. Forwood sekä tuomarit F. Dehousse (esittelevä tuomari) ja J. Schwarcz,

kirjaaja: hallintovirkamies J. Weychert,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 20.9.2011 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

tuomion

Asian tausta

1 Euroopan unionin neuvosto antoi 1.2.1994 asetuksen (EY) N:o 229/94 lopullisten polkumyyntitullien käyttöön ottamisesta Amerikan yhdysvalloista peräisin olevien etanoliamiinien yhteisöön tuonnissa ja väliaikaisten tullien lopullisesta kantamisesta (EYVL L 28, s. 40).

2 Polkumyynnillä muista kuin Euroopan yhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 22.12.1995 annettuun neuvoston asetukseen (EY) N:o 384/96 (EYVL 1996, L 56, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna [korvattuna polkumyynnillä muista kuin Euroopan yhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 30.11.2009 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 1225/2009 (EUVL L 343, s. 51, oikaisu EUVL 2010, L 7, s. 22); jäljempänä perusasetus], ja erityisesti asetuksen N:o 384/96 11 artiklan 2 ja 3 kohtaan (josta on tullut perusasetuksen 11 artiklan 2 ja 3 kohta) perustuvan uudelleentarkastelun seurauksena neuvosto antoi 20.7.2000 asetuksen (EY) N:o 1603/2000 lopullisen polkumyyntitullin käyttöönotosta Amerikan yhdysvalloista peräisin olevan etanoliamiinin tuonnissa (EYVL L 185, s. 1). Kantajalta eli The Dow Chemical Companyltä peräisin olleelle tuonnille vahvistettiin polkumyyntitulliksi 69,40 euroa tonnilta.

3 Asetuksen N:o 384/96 11 artiklan 2 ja 3 kohtaan perustuvan uudelleentarkastelun seurauksena neuvosto antoi 23.10.2006 asetuksen (EY) N:o 1583/2006 lopullisen polkumyyntitullin käyttöönotosta Amerikan yhdysvalloista peräisin olevan etanoliamiinin tuonnissa (EUVL L 294, s. 2). Asetusta N:o 1583/2006 sovellettiin kahden vuoden ajan. Siinä vahvistettiin kantajalta peräisin olleelle tuonnille polkumyyntitulliksi 59,25 euroa tonnilta.

4 Voimassa olleiden polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden voimassaolon lähestyvästä päättymisestä julkaistiin 18.3.2008 ilmoitus Euroopan unionin virallisessa lehdessä (EUVL C 71, s. 13).

5 Tuottajat, jotka edustivat yli 50:tä prosenttia Euroopan unionin etanoliamiinin tuotannon kokonaismäärästä, pyysivät 25.7.2008 asetuksen N:o 384/96 11 artiklan 2 kohdan mukaista voimassa olleiden polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden uudelleentarkastelua.

6 Euroopan yhteisöjen komissio julkaisi 25.10.2008 Euroopan unionin virallisessa lehdessä ilmoituksen uudelleentarkastelun vireillepanosta Amerikan yhdysvalloista peräisin olevan etanoliamiinin tuontiin sovellettavien polkumyyntitoimenpiteiden voimassaolon päättymisen johdosta (EUVL C 270, s. 26).

7 Komissio osoitti 22.10.2009 kantajalle yleistä ilmoittamista koskevan asiakirjan ja erityistä ilmoittamista koskevan asiakirjan. Komissio totesi niissä muun muassa, ettei kantajalta peräisin ollutta tuontia ollut toteutettu polkumyynnillä uudelleentarkastelua koskevana tutkimusajanjaksona eli 1.10.2007–30.9.2008 (jäljempänä uudelleentarkastelua koskeva tutkimusajanjakso). Lisäksi komissio ilmoitti, että toisen yhdysvaltalaisen tuottajan eli Ineos Oxide LLC:n (jäljempänä Ineos), joka oli tehnyt yhteistyötä polkumyynnin vastaisessa menettelyssä, polkumyyntimarginaali oli 11,9 prosenttia. Komission mukaan sama polkumyyntimarginaali oli niillä yhdysvaltalaisilla tuottajilla, jotka eivät olleet tehneet yhteistyötä polkumyynnin vastaisessa menettelyssä. Komissio katsoi lopuksi, että kyse oli vahingon toistumisen riskistä.

8 Kantaja esitti 6.11.2009 huomautuksensa komissiolta saamistaan ilmoittamisasiakirjoista.

9 Neuvosto antoi 19.1.2010 täytäntöönpanoasetuksen (EU) N:o 54/2010 lopullisen polkumyyntitullin käyttöönotosta Amerikan yhdysvalloista peräisin olevan etanoliamiinin tuonnissa (EUVL L 17, s. 1; jäljempänä riidanalainen asetus). Riidanalaista asetusta sovelletaan kahden vuoden ajan. Siinä vahvistetaan kantajalta peräisin olevalle tuonnille polkumyyntitulliksi 59,25 euroa tonnilta. Neuvoston mukaan vahingon toistuminen olisi todennäköistä, jos polkumyynnin vastaiset

toimenpiteet kumottaisiin (riidanalaisen asetuksen 91 perustelukappale). Kantansa tueksi neuvosto mainitsee muun muassa polkumyynnin jatkumisen uudelleentarkastelua koskevana tutkimusajanjaksona, yhdysvaltalaisten tuottajien käyttämättömän kapasiteetin, Kiinassa käyttöön otetut tarkasteltavaa tuotetta koskevat polkumyyntitullit, tarkasteltavan tuotteen kysynnän Yhdysvalloissa ja tämän maan vientimarkkinoilla, siirtymisen monoetyleeniglykolin tuotannosta etanoliamiinien tuotantoon ja sen, että yhtiöt, jotka eivät tehneet yhteistyötä menettelyssä, ovat edelleen kiinnostuneita pysymään unionin markkinoilla ja vahvistamaan vientitoimintaansa (riidanalaisen asetuksen 81 perustelukappale).

Oikeudenkäyntimenettely sekä asianosaisten ja väliintulijan vaatimukset

10 Kantaja nosti nyt käsiteltävän kanteen unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamossa 9.4.2010 kirjatulla kannekirjelmällä.

11 Unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 21.5.2010 jättämällään asiakirjalla komissio pyysi saada osallistua oikeudenkäyntiin väliintulijana tukeakseen neuvoston vaatimuksia. Unionin yleisen tuomioistuimen ensimmäisen jaoston puheenjohtaja hyväksyi väliintulon 23.8.2010 antamallaan määräyksellä.

12 Koska unionin yleisen tuomioistuimen jaostojen kokoonpanoa muutettiin, esittelevä tuomari osoitettiin toiseen jaostoon, jolle nyt käsiteltävä asia siis siirrettiin.

13 Unionin yleinen tuomioistuin (toinen jaosto) päätti esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa suullisen käsittelyn ja pyysi unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 64 artiklan mukaisena prosessinjohtotoimena neuvostoa vastaamaan tiettyihin kirjallisiin kysymyksiin. Neuvosto vastasi kysymyksiin unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 15.7.2011 jättämällään asiakirjalla.

14 Asianosaisten ja väliintulijan lausumat ja vastaukset unionin yleisen tuomioistuimen kysymyksiin kuultiin 20.9.2011 pidetyssä istunnossa.

15 Istunnossa neuvosto ilmoitti haluavansa korjata kirjallisia vastauksia, jotka se oli toimittanut unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 15.7.2011. Neuvostoa pyydettiin esittämään korjaukset kirjallisesti, minkä se teki asetetussa määräajassa. Kantajaa pyydettiin esittämään huomautuksia neuvoston korjauksista, minkä se teki asetetussa määräajassa.

16 Suullinen käsittely päätettiin 31.10.2011.

17 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

— kumoaa riidanalaisen asetuksen siltä osin kuin se koskee kantajaa

— velvoittaa neuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

18 Neuvosto ja komissio vaativat, että unionin yleinen tuomioistuin

— hylkää kanteen

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

19 Kantajan kanne perustuu yhteen ainoaan kanneperusteeseen, jonka mukaan perusasetuksen 11 artiklan 2 kohtaa on rikottu. Kanneperuste jakautuu seitsemään osaan, joiden mukaan tosiseikkojen selvittämisessä ja arvioinnissa on tehty ilmeisiä virheitä. Ensimmäinen osa koskee polkumyynnin toteamista uudelleentarkastelua koskevana tutkimusajanjaksona. Toinen osa koskee polkumyynnin lisääntymistä uudelleentarkastelua koskevan tutkimusajanjakson jälkeen. Kolmas osa koskee etaloniamiinin tuotannon käyttämätöntä kapasiteettia Yhdysvalloissa. Neljäs osa koskee Kiinan soveltamista polkumyynnin vastaisista toimenpiteistä johtuvaa kaupan vääristymistä. Viides osa koskee kysynnän kehitystä Yhdysvalloissa ja muilla markkinoilla. Kuudes osa koskee siirtymistä monoetyleeniglykolin tuotannosta etanoliamiinien tuotantoon. Seitsemäs osa koskee Yhdysvaltain hintojen ja unionin hintojen välistä suhdetta.

20 Unionin yleinen tuomioistuin pitää asianmukaisena lausua ainoan kanneperusteen ensimmäisestä ja kolmannesta osasta.

21 Aluksi on ensinnäkin muistutettava, että yhteisen kauppapolitiikan ja erityisesti kaupallisten suojatoimenpiteiden alalla unionin toimielimillä on laaja harkintavalta, koska ne taloudelliset, poliittiset ja oikeudelliset tilanteet, joita toimielinten on arvioitava, ovat monitahoisia (asia C-351/04, Ikea Wholesale, tuomio 27.9.2007, Kok., s. I-7723, 40 kohta ja asia C-373/08, Hoesch Metals and Alloys, tuomio 11.2.2010, Kok., s. I-951, 61 kohta). Tässä yhteydessä on katsottava, että polkumyynnin ja vahingon jatkumisen tai toistumisen todennäköisyyden tutkiminen edellyttää monitahoisten taloudellisten kysymysten arviointia, joten tätä arviointia koskevassa tuomioistuinvalvonnassa on rajoituttava tarkistamaan, että menettelysääntöjä on noudatettu, että riitautetun valinnan perustaksi hyväksytyt tosiseikat pitävät aineellisesti paikkansa, ettei tosiseikkoja arvioitaessa ole tehty ilmeistä virhettä ja ettei harkintavaltaa ole käytetty väärin (ks. vastaavasti asia T-188/99, Euroalliages v. komissio, tuomio 20.6.2001, Kok., s. II-1757, 45 ja 46 kohta).

22 Toiseksi perusasetuksen 11 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan polkumyynnin vastaisen toimenpiteen voimassaolo päättyy viisi vuotta sen käyttöön ottamisen jälkeen tai viisi vuotta sen päivän jälkeen, jona viimeisimmän polkumyyntiä ja vahinkoa koskevan uudelleentarkastelun päätelmä tehtiin, ”ellei tarkastelussa todeta, että toimenpiteen voimassaolon päättyminen johtaisi todennäköisesti polkumyynnin ja vahingon jatkumiseen tai toistumiseen”. Tästä säännöksestä ilmenee ensinnäkin, että toimenpiteen voimassaolon päättyminen viiden vuoden jälkeen on sääntö, kun taas sen voimassa pitäminen on poikkeus. Toiseksi toimenpiteen voimassa pitäminen riippuu sen voimassaolon päättymisen seurausten arvioinnin tuloksesta eli kyseisten markkinoiden tilanteen tulevaa kehitystä koskevien olettamusten perusteella tehdystä ennusteesta. Lopuksi kyseisestä säännöksestä ilmenee, että pelkkä polkumyynnin ja vahingon jatkumisen tai toistumisen mahdollisuus ei riitä perusteeksi toimenpiteen voimassa pitämiselle, sillä tämä edellyttää, että toimivaltaiset viranomaiset ovat tosiasiallisesti todenneet suoritetun tutkimuksen perusteella polkumyynnin ja vahingon jatkumisen tai toistumisen todennäköisyyden (edellä 21 kohdassa mainittu asia Euroalliages v. komissio, tuomion 41, 42 ja 57 kohta ja asia T-132/01, Euroalliages ym. v. komissio, tuomio 8.7.2003, Kok., s. II-2359, 37 kohta).

Ainoan kanneperusteen ensimmäinen osa, joka koskee polkumyynnin toteamista uudelleentarkastelua koskevana tutkimusajanjaksona

Asianosaisten lausumat

23 Kantaja viittaa riidanalaisen asetuksen 80 perustelukappaleeseen ja toteaa, että 11,9 prosentin suuruisen polkumyyntimarginaalin esiintyminen on todettu nimenomaisesti vain yhden yhtiön eli Ineosin osalta. Kantajan mukaan tältä yhtiöltä, joka oli sidoksissa yhteen kantelun tekijöistä, peräisin oleva tuonti on kuitenkin vain pieni osa Yhdysvalloista peräisin olevan etaloniamiinin kokonaistuonnista. Suurin osa

eli yli 85 prosenttia tästä tuonnista on tosiasiassa peräisin kantajalta. Kantajan polkumyyntimarginaali on kuitenkin -7 prosenttia (eli kyse ei ole polkumyynnistä). Toteamus siitä, että Ineos on harjoittanut polkumyyntiä, ei siis ole edustava.

24 Kantaja väittää lisäksi, että toimielimet ovat katsoneet Ineosin polkumyyntimarginaalin koskevan myös kolmatta yhdysvaltalaista tuottajaa, jonka merkitys on hyvin vähäinen ja joka ei tehnyt tutkinnassa yhteistyötä. Minkään perusteella ei kuitenkaan voida katsoa, toisin kuin neuvosto väittää riidanalaisen asetuksen 116 perustelukappaleessa, että kyseinen tuottaja harjoittaisi välttämättä polkumyyntiä, jos se jatkaisi vientiään unioniin.

25 Kantaja toteaa joka tapauksessa, että polkumyyntimarginaalin valtakunnallinen painotettu keskiarvo Yhdysvalloista peräisin olevan etaloniamiinin tuonnin osalta uudelleentarkastelua koskevana tutkimusajanjaksona on -4,5 prosenttia (eli kyse ei ole polkumyynnistä). Kantaja viittaa tässä yhteydessä toiseen asiaan, jossa komissio kantajan mukaan käytti päätelmiensä perustana polkumyyntimarginaalin valtakunnallista painotettua keskiarvoa. Kantaja täsmentää, ettei se väitä, että perusasetuksen 9 artiklan 3 kohtaa sovellettaisiin saman asetuksen 11 artiklan 2 kohdan yhteydessä. Kantaja toteaa maininneensa kyseisen asian täsmentääkseen, ettei yhden tai kahden viejän polkumyynnin pitäisi peittää sitä, ettei kyse ole valtakunnallisesta polkumyynnistä. Kantaja korostaa myös, että neuvosto myöntää unionin yleiselle tuomioistuimelle esittämissään kirjelmissä, että toimielinten olisi uudelleentarkastelun yhteydessä analysoitava kyseessä olevaa viejämaata. Tämä tarkoittaa, että polkumyyntiä olisi arvioitava Yhdysvalloista peräisin olevan koko tuonnin kannalta. Kantajan mukaan nyt käsiteltävässä asiassa neuvosto myöntää, etteivät toimielimet ole todenneet, että Yhdysvalloista peräisin oleva koko tuonti olisi tosiaankin toteutettu polkumyynnillä. Lisäksi kantajan mukaan neuvosto katsoo myös voivansa perustaa päätelmän polkumyynnin jatkumisesta tosiasiallisen tai oletetun polkumyynnin esiintymiseen sellaisten viejien osalta, jotka edustavat alle 10:tä prosenttia kyseessä olevasta tuonnista. Kantajan mukaan neuvoston lausumat ovat kuitenkin keskenään ristiriidassa siltä osin kuin menettelyn aikana toimielimet puolustivat kantaa, jonka mukaan toimenpiteiden, joiden voimassaolo oli päättymässä, uudelleentarkastelu ei ollut tutkimus, joka koskisi vain yhdeltä viejältä peräisin olevaa tuontia. Lopuksi kantaja toteaa, että Maailman kauppajärjestön (WTO) valituselimen raportti, johon neuvosto kirjelmissään vetoaa, vahvistaa, että toimielinten oli arvioitava polkumyyntimarginaalia ”tuotekohtaisesti”. Kantajan mukaan nyt käsiteltävässä asiassa kyseinen polkumyyntimarginaali on negatiivinen.

26 Neuvosto toteaa, ettei riidanalaisen asetuksen 80 perustelukappaleessa esitetty päätelmä ole virheellinen. Riidanalaisen asetuksen 23 perustelukappaleessa esitetyistä polkumyyntiä koskevista erityisistä päätelmistä ilmenee, etteivät toimielimet ole väittäneet, että ne olisivat vahvistaneet kahden yhdysvaltalaisen tuottajan todellisen polkumyyntimarginaalin. Lisäksi neuvosto täsmentää kantajan esittämästä seikasta, jonka mukaan toteamus Ineosin harjoittamasta polkumyynnistä ei ole edustava, etteivät toimielimet ole velvollisia osoittamaan polkumyynnin esiintymistä kunkin viejän osalta erikseen, koska polkumyyntimarginaaleja ja niitä vastaavia polkumyyntitulleja ei voida muuttaa tällaisen uudelleentarkastelun yhteydessä. On tärkeää selvittää, harjoitetaanko tarkastelevasta viejämaasta käsin edelleen polkumyyntiä. Tällainen lähestymistapa saa tukea WTO:n valituselimen raportista. Tässä yhteydessä kantajan väite, jonka mukaan kyseinen raportti vahvistaa, että toimielinten olisi arvioitava polkumyyntimarginaalia ”tuotekohtaisesti”, on virheellinen. WTO:n valituselimen toteamukset koskevat tullitariffeja ja kauppaa koskevan yleissopimuksen (GATT) 1994 VI artiklan soveltamisesta tehdyn sopimuksen (EYVL 1994, L 336, s. 103), joka on WTO:n perustamissopimuksen (EYVL 1994, L 336, s. 3) liitteessä 1 A, 9 artiklan 2 kohtaa, jota sovelletaan alustaviin tutkimuksiin, eikä kyseisen sopimuksen 11 artiklan 3 kohtaa. Lopuksi kantajan väitteessä ei oteta huomioon polkumyyntimarginaalia, jonka olisi katsottava koskevan kantajan kirjelmissään mainitsemaa kolmatta yhdysvaltalaista tuottajaa.

27 Kantajan kirjelmissään mainitseman kolmannen yhdysvaltalaisen tuottajan osalta neuvosto viittaa riidanalaisen asetuksen 29 perustelukappaleeseen ja katsoo pääasiallisesti, ettei kyseisen tuottajan merkitys ole hyvin vähäinen.

28 Siitä kantajan esittämästä seikasta, että polkumyyntimarginaali Yhdysvalloista peräisin olevan tarkasteltavan tuotteen tuonnin osalta oli -4,5 prosenttia, neuvosto väittää, etteivät toimielimet ole todenneet, että Yhdysvalloista peräisin oleva koko tuonti oli tosiasiassa toteutettu polkumyynnillä, kuten kantaja toteaa. Lisäksi neuvosto katsoo, etteivät toimielimet ole velvollisia osoittamaan polkumyynnin esiintymistä kunkin viejän osalta erikseen eivätkä myöskään laskemaan valtakunnallista polkumyyntimarginaalia. Kantajan kirjelmissään mainitsema asia ei ole tämän asian kannalta merkityksellinen, sillä se koski perusasetuksen 5 artiklan nojalla aloitettua tutkimusta. Tällaisen tutkimuksen päättämistä koskevia yksityiskohtaisia sääntöjä, joista säädetään perusasetuksen 9 artiklan 3 kohdassa, ei sovelleta saman asetuksen 11 artiklan 2 kohdan mukaisiin uudelleentarkastelua koskeviin tutkimuksiin.

Unionin yleisen tuomioistuimen arviointi asiasta

29 Aluksi on todettava, että riidanalaisessa asetuksessa on C kohta, jonka otsikko on ”Polkumyynnin jatkumisen tai toistumisen todennäköisyys”. Riidanalaisen asetuksen 17 perustelukappaleessa neuvosto täsmentää, että ”tutkittiin, esiintyikö polkumyyntiä”.

30 Riidanalaisen asetuksen 23 perustelukappaleessa neuvosto on todennut, että painotetun keskimääräisen normaaliarvon ja vientihintojen painotetun keskiarvon välisen vertailun ”perusteella esiintyi polkumyyntiä”. Tässä yhteydessä neuvosto on todennut, että kantajan polkumyyntimarginaali oli 0 prosenttia (ja laskettu todellinen marginaali oli -7 prosenttia) ja että Ineosin polkumyyntimarginaali oli 11,9 prosenttia. Tämän viimeksi mainitun polkumyyntimarginaalin on lisäksi katsottu koskevan myös muita viejiä, jotka eivät tehneet yhteistyötä polkumyynnin vastaisessa menettelyssä.

31 Riidanalaisen asetuksen 24 perustelukappaleessa neuvosto on todennut, että polkumyynnin esiintymisen lisäksi tarkasteltiin ”polkumyynnin jatkumisen” todennäköisyyttä.

32 Tarkastellessaan polkumyynnin tasoa siinä tapauksessa, että toimenpiteet kumotaan, neuvosto on täsmentänyt riidanalaisen asetuksen 25 perustelukappaleessa, että ”jos vientihintoja alennettaisiin polkumyyntitullien tason verran, [uudelleen]tarkastelua koskevan tutkimusajanjakson aikana havaitut polkumyyntimarginaalit olisivat [Ineosin] ja yhteistyöhön osallistumattomien osapuolien osalta 12 prosenttia (perusasetuksen 18 artiklan mukaisesti), mutta polkumyyntiä ei edelleenkään olisi [kantajan] kohdalla”.

33 Neuvosto on päätellyt tarkastelunsa perusteella, että ”polkumyynnin jatkuminen” olisi todennäköistä (riidanalaisen asetuksen 51 perustelukappale).

34 Tarkastellessaan yhteisön tuotannonalan tilannetta neuvosto on muistuttanut riidanalaisen asetuksen 74 perustelukappaleessa, että ”polkumyynti jatkui [uudelleen]tarkastelua koskevan tutkimusajanjakson aikana”.

35 Tarkastellessaan vahingon toistumisen todennäköisyyttä neuvosto on todennut riidanalaisen asetuksen 80 perustelukappaleessa, että ”polkumyynnin jatkuminen [uudelleen]tarkastelua koskevan tutkimusajanjakson aikana vahvistettiin kahden yhdysvaltalaisen vientiä harjoittavan tuottajan kohdalla”.

36 Lopuksi riidanalaisen asetuksen 113 ja 114 perustelukappaleessa neuvosto on todennut, että ”tutkimus osoitti, että polkumyynnin jatkuminen oli todennäköistä (mukaan luettuna polkumyynnillä tapahtuvan viennin määrän todennäköinen kasvu) samoin kuin vahingon toistuminen”, ja että ”jopa se huomioon ottaen, että toinen kahdesta yhteistyössä toimineesta vientiä harjoittavasta tuottajasta ei harjoittanut polkumyyntiä ja (sen vuoksi) olettaen, että tulevaisuudessa sen osuutta Yhdysvalloista tulevasta tuonnista ei harjoiteta polkumyynnillä, edellytykset tullien voimassaolon jatkamiselle 11 artiklan 2 kohdan perusteella täyttyvät silti”.

37 Edellä esitetystä ilmenee, että neuvosto on päätellyt yksinomaan polkumyynnin jatkumisen todennäköisyyden perusteella, että polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden voimassa pitäminen on tarpeen. Neuvosto ei ole vedonnut polkumyynnin toistumisen todennäköisyyteen. Lisäksi on huomattava, että katsoessaan polkumyynnin jatkumisen todennäköiseksi neuvosto on tukeutunut erityisesti siihen, että polkumyynti jatkui uudelleentarkastelua koskevana tutkimusajanjaksona. Lopuksi neuvoston päätelmä, jonka mukaan polkumyynti jatkui uudelleentarkastelua koskevana tutkimusajankohtana, perustuu siihen, että kaksi vientiä harjoittanutta tuottajaa harjoitti polkumyyntiä. Neuvosto ei ole todennut, että kantaja olisi jatkanut polkumyyntiä tai että polkumyynti voisi toistua. Tästä seuraa myös implisiittisesti mutta väistämättä, että neuvosto on todennut yhteyden polkumyynnin, jota kaksi vientiä harjoittanutta tuottajaa harjoitti uudelleentarkastelua koskevana tutkimusajanjaksona, ja sen välillä, että polkumyynnin jatkuminen olisi todennäköistä, jos toimenpiteet kumottaisiin.

38 Kantaja toteaa muun muassa, ettei neuvosto voinut jättää huomiotta sitä, ettei kantaja ollut harjoittanut polkumyyntiä uudelleentarkastelua koskevana tutkimusajanjaksona.

39 Ensinnäkin on korostettava, että neuvosto on tukeutunut nyt käsiteltävässä asiassa polkumyynnin jatkumisen todennäköisyyteen katsoessaan erityisesti, että polkumyynti jatkui uudelleentarkastelua koskevana tutkimusajanjaksona.

40 Toiseksi on huomattava, ettei ilmaisua ”polkumyynti”, sellaisena kuin se sisältyy perusasetuksen 11 artiklan 2 kohtaan, ole määritelty. Perusasetuksen rakenteen perusteella ja päinvastaisten tietojen puuttuessa on kuitenkin katsottava, että perusasetuksen 11 artiklan 2 kohtaan sisältyvällä ilmaisulla ”polkumyynti” on sama merkitys kuin ilmaisulla ”polkumyynti”, joka määritellään kyseisen asetuksen ”periaatteita” koskevassa 1 artiklassa.

41 Kolmanneksi on todettava, että perusasetuksen 1 artiklan ja erityisesti sen 1 ja 2 kohdan mukaan polkumyynti viittaa tuotteeseen, joka luovutetaan vapaaseen liikkeeseen Euroopan unionissa. Jos kyseistä tuotetta tuodaan polkumyynnillä ja tämä aiheuttaa vahinkoa, toimielimet voivat määrätä polkumyynnin vastaisia toimenpiteitä, ellei muista edellytyksistä muuta johdu.

42 Neljänneksi on muistutettava, että polkumyynnin vastaiset menettelyt koskevat lähtökohtaisesti jonkin tuoteryhmän kaikkea tuontia kolmannesta maasta eivätkä tiettyjen yritysten tuotteiden tuontia (asia C-216/91, Rima Eletrometalurgia v. neuvosto, tuomio 7.12.1993, Kok., s. I-6303, 17 kohta). Lisäksi perusasetuksen 9 artiklan 5 kohdan mukaan kussakin tapauksessa määrältään asianmukainen polkumyyntitulli otetaan tuotteen tuonnin osalta käyttöön syrjimättömällä tavalla.

43 Viidenneksi on korostettava, että perusasetuksen 11 artiklan 2 kohdan yhteydessä toimielimet voivat joko pitää voimassa olevat toimenpiteet voimassa tai antaa niiden voimassaolon päättyä. Ne eivät voi muuttaa kyseisiä toimenpiteitä ottaakseen huomioon muun muassa sen, etteivät jotkin yritykset ole harjoittaneet polkumyyntiä.

44 Edellä esitetystä seuraa, että perusasetuksen 11 artiklan 2 kohdassa toistettu polkumyynnin jatkumisen käsite kattaa polkumyynnin, jolla tarkasteltavaa tuotetta tuodaan kolmannesta maasta, eikä pelkästään polkumyyntiä, jota tietyt yritykset harjoittavat, kuten neuvostokin sitä paitsi on kirjelmissään myöntänyt.

45 Nyt käsiteltävässä asiassa on yhtäältä niin, että esitettyjen tietojen mukaan kantajalta peräisin ollut tuonti edusti suurinta osaa eli määrältään yli 85:tä prosenttia Yhdysvalloista peräisin olleesta tuonnista uudelleentarkastelua koskevana tutkimusajanjaksona, mitä neuvosto ei kiistä. Toisaalta on todettava, että jos toimielimet olisivat ottaneet kantajalta peräisin olleen tuonnin tarkastelussaan asianmukaisesti huomioon, ne eivät olisi voineet päätyä katsomaan, että polkumyynti oli tarkasteltavan Yhdysvalloista peräisin olleen tuotteen osalta jatkunut uudelleentarkastelua koskevana tutkimusajanjaksona. Toimielinten nimittäin olisi tässä tapauksessa pitänyt todeta, että suurin osa eli määrältään yli 85

prosenttia Yhdysvalloista peräisin olleesta tuonnista oli toteutettu ilman polkumyyntiä. Tällaisen tilanteen olisi pitänyt johtaa lisäksi toteamukseen, että painotettu keskimääräinen marginaali kyseessä olleen tuotteen Yhdysvalloista peräisin olleen tuonnin osalta oli negatiivinen (eli kyse ei ollut polkumyynnistä), kuten kantajan tekemistä laskelmista, joita neuvosto ei ole kiistänyt, ilmenee. Näin ollen neuvosto ei olisi voinut päätyä katsomaan, että polkumyynti oli jatkunut uudelleentarkastelua koskevana tutkimusajanjaksona ja että polkumyynnin jatkuminen olisi todennäköistä. Neuvoston olisi siis pitänyt osoittaa, että polkumyynnin toistuminen oli todennäköistä.

46 On todettava joka tapauksessa, että vaikka perusasetuksen 11 artiklan 2 kohtaan sisältyvän kaltaista polkumyynnin jatkumisen käsitettä voitaisiinkin tulkita siten, että sillä tarkoitetaan tosiasiassa yksittäisten yritysten tai joidenkin niistä toteuttamaa polkumyyntiä, kantajan osalta toimielimet eivät voineet katsoa – eivätkä ne sitä paitsi katsoneetkaan – polkumyynnin jatkuneen. Lisäksi neuvosto täsmentää riidanalaisen asetuksen 25 perustelukappaleessa, että jos toimenpiteet kumottaisiin, ”polkumyyntiä ei edelleenkään olisi [kantajan] kohdalla”. Näin ollen toimielinten olisi pitänyt osoittaa paitsi polkumyynnin jatkumisen todennäköisyys (kahden muun vientiä harjoittaneen tuottajan osalta) myös se, että kantajan osalta polkumyynnin toistuminen oli todennäköistä. Riidanalaisessa asetuksessa ei kuitenkaan ole mitään tätä koskevia seikkoja.

47 Kaikista näistä syistä on katsottava, että neuvosto on tehnyt ilmeisen arviointivirheen todetessaan polkumyynnin jatkuneen uudelleentarkastelua koskevana tutkimusajanjaksona ja siis pitäessään tällä perusteella polkumyynnin jatkumista todennäköisenä. Näin ollen ainoan kanneperusteen ensimmäinen osa on hyväksyttävä ja riidanalainen asetus on siis kumottava siltä osin kuin se koskee kantajaa.

Ainoan kanneperusteen kolmas osa, joka koskee etaloniamiinin tuotannon käyttämätöntä kapasiteettia Yhdysvalloissa

Asianosaisten lausumat

48 Kantajan mielestä neuvoston riidanalaisen asetuksen 28 perustelukappaleessa esittämä väite, jossa viitataan Yhdysvaltain käyttämättömään tuotantokapasiteettiin, ei ole perusteltu. Kyse on olennaisesta seikasta toimielinten sen päätelmän tueksi, jonka mukaan polkumyynnin vastaiset toimenpiteet on pidettävä voimassa kahden lisävuoden ajan, kuten riidanalaisen asetuksen 117 perustelukappaleessa todetaan. Kantaja väittää ilmoittaneensa hallinnollisessa menettelyssä, että toimielinten esittämä arvio (70 000 tonnia) perustui virheelliseen laskelmaan, koska laskelmassa verrattiin mahdollista enimmäistuotantoa (eli tuotannonalan tosiasiallista kapasiteettia) Yhdysvaltain kokonaiskulutukseen eikä Yhdysvaltain kokonaistuotantoon. Kantaja väittää kommenttiensa johtaneen siihen, että toimielimet ilmoittivat muuttaneensa laskentamenetelmäänsä. Kantaja toteaa kuitenkin neuvoston viitanneen riidanalaisen asetuksen 26 perustelukappaleessa tietoihin, joilla käyttämättömän kapasiteetin alkuperäinen laskenta perusteltiin. Riidanalaisen asetuksen 26 perustelukappaleessa mainittu talousraportti osoittaa kuitenkin, ettei Yhdysvalloissa ole käyttämätöntä tuotantokapasiteettia, kun tuotantokapasiteettia verrataan Yhdysvaltain todelliseen tuotantoon. Kyseinen Yhdysvaltain tuotannonala toimi täydellä tuotantokapasiteetillaan. Kantaja lisää, että neuvosto sekoittaa unionin yleiselle tuomioistuimelle esittämissään kirjelmissä edelleen keskenään käyttämättömän tuotantokapasiteetin ja ylitarjonnan Yhdysvaltain markkinoilla. Lisäksi sen neuvoston esittämän seikan osalta, jonka mukaan kantaja käytti täydestä nimelliskapasiteetistaan 80 prosenttia, on otettava huomioon hurrikaanit, jotka osuivat Louisianan ja Texasin osavaltioihin (Yhdysvallat) uudelleentarkastelua koskevana tutkimusajanjaksona ja joiden seurauksena tehtaita suljettiin, kuten riidanalaisessa asetuksessa mainitussa julkaisussa vahvistetaan. Tässä yhteydessä tosiasiallinen tuotantokapasiteetti putosi ja kantajan tuotantokapasiteetin käyttöaste oli 98,7 prosenttia.

49 Neuvosto toteaa, että toimielimet tosiaankin muuttivat laskentamenetelmäänsä menettelyn aikana (ja laskivat lopulta, että käyttämätöntä tuotantokapasiteettia oli 60 000 tonnia). Toisin kuin kantajan kirjelmät voisivat antaa ymmärtää, riidanalaisessa asetuksessa käytetty laskentamenetelmä on kuitenkin

nimenomaan se, joka perustuu muutokseen, eikä se, johon kantajan mukaan sisältyi alun perin virhe. Tämä ilmenee riidanalaisen asetuksen 26 perustelukappaleen sanamuodosta ja kantajalle menettelyssä esitetyistä tiedoista. Neuvosto täsmentää tässä yhteydessä, että käyttämätön kapasiteetti laskettiin vähentämällä tosiasiallisesta tuotantokapasiteetista todellinen tuotantomäärä. Toimielimet ovat arvioineet, että tosiasiallisen tuotantokapasiteetin taso on 90 prosenttia nimellisestä kokonaiskapasiteetista. Todellisen tuotantomäärän selvittämiseksi toimielimet tukeutuivat tietoihin, joiden mukaan kantaja käytti täydestä nimelliskapasiteetistaan 80 prosenttia. Tätä määrää sovellettiin neuvoston mukaan myös vientiä harjoittaneeseen tuottajaan, joka ei tehnyt yhteistyötä. Se, että neuvosto mainitsi samassa perustelukappaleessa lisäksi merkittävän eron Yhdysvaltain nimellisen kokonaiskapasiteetin ja tämän maan kysynnän välillä, ei osoita mitenkään, että neuvosto olisi perustanut käyttämätöntä tuotantokapasiteettia koskevan laskelmansa kyseisen kahden seikan väliseen vertailuun.

50 Kantajan väite, jonka mukaan kyseinen Yhdysvaltain tuotannonala toimi täydellä tuotantokapasiteetillaan, on ristiriidassa niiden tietojen kanssa, jotka kantaja toimitti menettelyn aikana oman tuotantokapasiteettinsa käyttöasteesta (joka oli 80 prosenttia uudelleentarkastelua koskevana tutkimusajanjaksona). Kantajan kirjelmissään esittämät seikat eivät asiayhteydessään myöskään tue kantajan päätelmää. Kantaja ei myöskään esittänyt Louisianan ja Texasin osavaltioihin uudelleentarkastelua koskevana tutkimusajanjaksona osuneista hurrikaaneista tietoja hallinnollisessa menettelyssä. Kantaja ei siis voi tukeutua näihin seikkoihin saadakseen todetuksi, että toimielimet ovat tehneet ilmeisen arviointivirheen. Kantajan väitteiden tueksi ei myöskään ole näyttöä. Riidanalaisen asetuksen 26 perustelukappale osoittaa joka tapauksessa, että toimielimet ovat ottaneet huomioon Louisianan ja Texasin osavaltioihin uudelleentarkastelua koskevana tutkimusajanjaksona osuneiden hurrikaanien vaikutuksen. Neuvoston mukaan kantaja ei kiistä tätä seikkaa.

51 Neuvoston mukaan kantajan kirjelmissään mainitsema ja riidanalaisen asetuksen 26 perustelukappaleessa tarkoitettu talousraportti vahvistaa, että Yhdysvalloissa on käyttämätöntä potentiaalista tuotantokapasiteettia. Kyseinen raportti osoittaa erityisesti, että Yhdysvaltain markkinoilla on ylitarjontaa. Tämä ylitarjonta vahvistaa käyttämättömän tuotantokapasiteetin lisäksi sen, että kotimaiseen kulutukseen nähden on käyttämätöntä tuotantokapasiteettia. Lopuksi neuvosto korostaa, että riidanalaisen asetuksen 117 perustelukappaleessa esitetyllä toteamuksella on tosiasiassa tarkoitus perustella se, että polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden voimassaolon jatkaminen ”rajoitetaan” kahteen vuoteen viiden sijasta.

Unionin yleisen tuomioistuimen arviointi asiasta

52 Neuvosto on todennut riidanalaisen asetuksen 26 perustelukappaleessa, että etanoliamiinin käyttämätön tuotantokapasiteetti Yhdysvalloissa oli 60 000 tonnia uudelleentarkastelua koskevana tutkimusajanjaksona.

53 Ensinnäkin on huomattava, että riidanalaisen asetuksen 26 perustelukappaleessa on epäjohdonmukaisuutta niiden asian kannalta merkityksellisten seikkojen osalta, jotka on otettu huomioon Yhdysvaltain käyttämättömän tuotantokapasiteetin selvittämiseksi. On nimittäin niin, että vaikka neuvosto toteaa kyseisessä perustelukappaleessa perustaneensa laskelmansa ”yhteistyöhön osallistuneilta kahdelta vientiä harjoittavalta tuottajalta saatuihin tuotantomääriin, siihen seikkaan, että normaalisti odotettu tuotantoaste on noin 90 prosenttia [tuotannon] nimelliskapasiteetista, oletukseen siitä, että yhteistyöhön osallistumattomien yhdysvaltalaisten tuottajien tosiasiallinen tuotanto ei olisi toteutunut, jos tosiasiallinen tuotantoaste olisi ollut alle 80 prosenttia [tuotannon] nimelliskapasiteetista, sekä alan johtavista aikakausjulkaisuista saatuihin tietoihin”, se viittaa myös kahteen otteeseen Yhdysvaltain kotimaiseen kulutukseen perustuvaan arvioon. Tarkemmin sanottuna neuvosto toteaa ensinnäkin, että ”verrattuna Yhdysvaltojen arvioituun 732 000 tonnin nimelliseen kokonaiskapasiteettiin arvioitu kokonaiskysyntä kytkösmarkkinoiden kulutus mukaan luettuna oli 588 000 tonnia” ja että ”suhteellisen alhainen kapasiteetin käyttöaste oli seurausta useista seikoista”.

Sitten neuvosto täsmentää, että ”mahdollisen käyttämättömän tuotantokapasiteetin olemassaolo Yhdysvalloissa vuosina 2007 ja 2008 eli [uudelleen]tarkastelua koskevan tutkimusajanjakson kattamalla kaudella vahvistettiin myös etanoliamiinimarkkinoita tarkastelevassa johtavassa vuosittaisessa julkaisussa” ja että ”kyseisessä julkaisussa arvioitiin Yhdysvaltain markkinoiden ylitarjonnaksi 65 000 tonnia vuonna 2007”. Kuten neuvosto kirjelmissään myöntää pääasiallisesti, tuotantokapasiteetin käyttöasteen laskennassa ei oteta huomioon kotimaista kulutusta. Neuvosto totesi sitä paitsi istunnossa, että riidanalaisen asetuksen 26 perustelukappaleen sanamuoto voi vaikuttaa tältä osin epäselvältä.

54 Toiseksi neuvoston kirjallisista vastauksista unionin yleisen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin ilmenee, että Yhdysvaltain käyttämättömän tuotantokapasiteetin laskemisessa käytetty metodologia on epävarma ja jopa epäjohdonmukainen suhteessa näyttöön, johon nyt käsiteltävässä asiassa on vedottu. On nimittäin niin ensinnäkin, että vaikka neuvosto totesi ensin, että kantajan ja Ineosin tosiasiallinen tuotanto oli vähennetty Yhdysvaltain tosiasiallisesta tuotantokapasiteetista, neuvosto täsmensi lopulta, että Ineosin tosiasiallinen tuotanto oli vähennetty Yhdysvaltain tuotannon nimellisestä kokonaiskapasiteetista ennen kuin tämän maan tosiasiallinen tuotantokapasiteetti laskettiin. Sitten on huomattava, että vaikka Ineosin tosiasiallinen tuotanto vähennettiin Yhdysvaltain tuotannon nimellisestä kokonaiskapasiteetista, kantajan ja muiden tuottajien, jotka eivät olleet tehneet tutkimuksessa yhteistyötä, tosiasiallinen tuotanto vähennettiin neuvoston mukaan kyseisen maan tosiasiallisesta tuotantokapasiteetista. Mitään sellaista yksityiskohtaista tietoa ei kuitenkaan ole esitetty, jolla voitaisiin perustella se, että kyseisten yritysten tosiasiallinen tuotanto vähennettiin joidenkin osalta Yhdysvaltain tuotannon nimellisestä kokonaiskapasiteetista ja toisten osalta tämän maan tosiasiallisesta tuotantokapasiteetista.

55 Kolmanneksi ”etanoliamiinimarkkinoita tarkastelevassa johtavassa vuosittaisessa julkaisussa” (joka on *Chemical Economics Handbook Product Review*, ”Ethanolamines”, SRI Consulting, jäljempänä SRI-raportti), johon neuvosto vetoaa riidanalaisen asetuksen 26 perustelukappaleessa, kiistetään se, että Yhdysvalloissa olisi ollut käyttämätöntä tuotantokapasiteettia 60 000 tonnia. On nimittäin niin, että kun otetaan huomioon SRI-raportin tiedot ja menetelmä, jota neuvosto käytti selvittääkseen etanoliamiinin tosiasiallisen tuotantokapasiteetin Yhdysvalloissa (eli nimelliskapasiteetin kerrottuna 90 prosentilla), käyttämätön tuotantokapasiteetti kyseisessä maassa oli 8 000 tonnia marraskuussa 2008 (eli kuukausi uudelleentarkastelua koskevan tutkimusajanjakson päättymisen jälkeen), minkä kantaja perustellusti toteaa kirjelmissään ja mitä neuvosto ei kiistä. Vaikka tosiasiallisen tuotantokapasiteetin laskemiseksi otettaisiin huomioon 95 prosentin määrä – ja vaikka tällainen korvaaminen oletettaisiin mahdolliseksi –, tuloksena olisi 45 400 tonnia eli luku, joka on lähes puolet pienempi kuin riidanalaisen asetuksen 26 perustelukappaleessa mainitut 85 000 tonnia ja joka vastaa laskelmaa, joka on tehty ”kunnianhimoisemmilla tuotantoasteilla” eli 95 prosentin määrällä, kuten neuvosto vahvisti kirjelmissään. Lisäksi vuoden 2007 osalta (uudelleentarkastelua koskeva tutkimusajanjakso kattaa vuoden 2007 loka-, marras- ja joulukuun) SRI-raportin tietojen perusteella voidaan määrittää, että käyttämätöntä tuotantokapasiteettia oli enintään 5 650 tonnia.

56 Neljänneksi on huomattava, että SRI-raportissa mainitaan useaan otteeseen se, että tuotantokapasiteetin käyttöaste oli Yhdysvalloissa erittäin korkea.

57 Viidenneksi on korostettava sitä, että Gustav- ja Ike-hurrikaanit (syyskuu 2008) vaikuttivat tuotantotasoon uudelleentarkastelua koskevana tutkimusajanjaksona, minkä neuvosto nimenomaisesti myöntää riidanalaisen asetuksen 26 perustelukappaleessa. Tarkemmin sanottuna neuvosto toteaa, että suhteellisen alhainen tuotantokapasiteetin käyttöaste oli seurausta useista edellisinä vuosina tapahtuneista seikoista, ja mainitsee muun muassa ”Gustav- ja Ike-hurrikaanien vaikutukset tiettyihin tuotantolaitoksiin ja joihinkin raaka-aineiden tuotantolaitoksiin”. Se täsmentää, että ”Ike- ja Gustav-hurrikaanit vaikuttivat vielä jonkin verran [uudelleen]tarkastelua koskevalla tutkimusajanjaksolla, mutta niiden vaikutus poistui [uudelleen]tarkastelua koskevan tutkimusajanjakson jälkeen”. Neuvosto toteaa sitten alan tietyn julkaisun perusteella, että ”PCI Consulting Group (PCI) esittää vuoden 2008 arvioissaan [Ike- ja Gustav-hurrikaanien] vaikutuksen

olevan 39 000 tonnia menetettyä tuotantoa”. Riidanalaisesta asetuksesta ja erityisesti sen 26 perustelukappaleesta ei kuitenkaan ilmene, että neuvosto olisi ottanut käyttämättömän tuotantokapasiteetin arvioinnissaan huomioon suhdanneilmiöitä ja erityisesti Ike- ja Gustav-hurrikaanien vaikutuksen. Neuvosto toteaa kuitenkin vastauksessaan, että ”toimielimet ottivat huomioon Ike- ja Gustav-hurrikaanien vaikutuksen Yhdysvaltain kokonaistuotantoon laskiessaan Yhdysvaltain käyttämättömän kapasiteetin tason ja että ne tukeutuivat arvioon, jonka mukaan tuotannosta menetettiin kyseisessä maassa 39 000 tonnia”. Unionin yleiselle tuomioistuimelle ei kuitenkaan ole esitetty mitään yksityiskohtaista tietoa, jonka perusteella voitaisiin katsoa, että riidanalaisen asetuksen 26 perustelukappaleessa mainittu 39 000 tonnin määrä olisi tosiaankin sisällytetty laskelmaan Yhdysvaltain käyttämättömästä tuotantokapasiteetista. Vastauksessaan unionin yleisen tuomioistuimen tästä esittämään kysymykseen neuvosto ilmoitti ensin, että toimielimet olivat käyttäneet laskelmassaan SRI-raporttiin sisältyvää nimellistä tuotantokapasiteettia (joka oli 732 000 tonnia) ja että siinä jo otettiin huomioon Ike- ja Gustav-hurrikaanien vaikutus. Myöhemmin neuvosto ilmoitti vastauksensa olevan virheellinen ja totesi, että ainoastaan SRI-raportissa olevissa tiedoissa tosiasiallisesta tuotantokapasiteetista (eikä tiedoissa nimellisestä tuotantokapasiteetista) otettiin huomioon Ike- ja Gustav-hurrikaanien aiheuttamat häiriöt. Neuvosto täsmensi unionin yleisen tuomioistuimen esittämien kirjallisten kysymysten yhteydessä kuitenkin myös, etteivät toimielimet olleet käyttäneet SRI-raportin tietoja, paitsi tietoa nimellisestä tuotantokapasiteetista. On siis riidatonta, ettei neuvosto käyttänyt SRI-raportin tietoja tosiasiallisesta tuotantokapasiteetista. Tästä seuraa, että – toisin kuin neuvoston ensimmäinen vastaus, jonka se myöhemmin korjasi, saattoi antaa ymmärtää – minkään perusteella ei voida katsoa, että toimielimet olisivat käyttäneet tietoja, joissa jo otettiin huomioon Ike- ja Gustav-hurrikaanien vaikutus etanoliamiinin tuotantoon Yhdysvalloissa, tai että kyseinen vaikutus olisi sisällytetty laskelmaan Yhdysvaltain käyttämättömästä tuotantokapasiteetista.

58 Kuudenneksi unionin yleiselle tuomioistuimelle ei ole esitetty mitään muutakaan yksityiskohtaista seikkaa, jolla voitaisiin perustella – kun otetaan huomioon muun muassa edellä todetut epäjohdonmukaisuudet ja ristiriitaisuudet – neuvoston riidanalaisessa asetuksessa esittämä väite, jonka mukaan etanoliamiinin käyttämätön tuotantokapasiteetti Yhdysvalloissa oli määrältään 60 000 tonnia.

59 Edellä esitetyn perusteella on katsottava, että näyttö, jonka neuvosto on esittänyt päätelmälleen, jonka mukaan etanoliamiinin käyttämätön tuotantokapasiteetti Yhdysvalloissa oli 60 000 tonnia, on joko epäjohdonmukaista tai ristiriidassa asian kannalta merkityksellisten huomioon otettavien seikkojen kanssa. Tästä seuraa, että neuvosto on tehnyt nyt käsiteltävässä asiassa ilmeisen arviointivirheen määrittäessään etanoliamiinin käyttämättömän tuotantokapasiteetin tasoksi Yhdysvalloissa 60 000 tonnia. On lisättävä, että tämä virhe on vaikuttanut riidanalaisen asetuksen 26 perustelukappaleessa esitettyyn yleiseen päätelmään, koska neuvosto on todennut kyseisellä perusteella, että ”Yhdysvalloista suuntautuva vienti saattaa kasvaa ja vallata osan unionin markkinoista”.

60 Näin ollen ainoan kanneperusteen kolmas osa on hyväksyttävä ja riidanalainen asetus on samoin kyseisellä perusteella kumottava siltä osin kuin se koskee kantajaa.

Oikeudenkäyntikulut

61 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska neuvosto on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut kantajan vaatimusten mukaisesti.

62 Työjärjestyksen 87 artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan toimielimet, jotka ovat asiassa väliintulijoina, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan. Niinpä komissio, joka on osallistunut oikeudenkäyntiin väliintulijana tukeakseen neuvoston vaatimuksia, vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Lopullisen polkumyyntitullin käyttöönotosta Amerikan yhdysvalloista peräisin olevan etanoliamiinin tuonnissa 19.1.2010 annettu neuvoston täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 54/2010 kumotaan siltä osin kuin se koskee The Dow Chemical Companyä.

2) Euroopan unionin neuvosto vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan The Dow Chemical Companyn oikeudenkäyntikulut.

3) Euroopan komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Forwood Dehousse Schwarcz

Julistettiin Luxemburgissa 8 päivänä toukokuuta 2012.

Allekirjoitukset